

„Отъ тѣзи смѣли думи се повдигала въ душата на побѣлѣлия старецъ такава буря отъ гнѣвъ, че смрадъ и пламъкъ, заедно съ задушливъ димъ изкачали изъ очитѣ, изъ гърлото и ушитѣ на Ретезата. А Рипа викалъ толкова ужасно, тъй скърцалъ съ зжби, че всичко живо избѣгвало отъ страшилището нѣкъде по-далечъ въ гората.

„ — Твоятъ гнѣвъ е безсиленъ! Азъ никакъ не се боя отъ тебе, ревѣлъ пришлецътъ заядливо. — И азъ съмъ сжщо господаръ надъ всичко въ долината, както и ти, окаянико! И, стига само да поискамъ, всичко живо, което виждашъ около себе си, ще стане мое владение! И ти самъ ще станешъ мой слуга, страхливий самохвалко “

„Не изтърпѣлъ старецътъ надменнитѣ подигравки на Рипа. Издигналъ ржце къмъ небето и почналъ да моли, щото боговетѣ да му дадатъ по-скоро камъкъ или твърда скала.

„И изведнѣжъ, изподъ земята, отнѣкъде си, се издигналъ камъкъ, който до това време не се виждалъ и битъ покритъ отгоре съ мекъ мъхъ; почналъ предъ очитѣ му да расте ставалъ все по-голѣмъ. Още малко и най-после се обърналъ въ планина.

„И Ретезатъ обхваналъ съ ржце острия ѝ върхъ, съ исполинска сила строшилъ кжсъ отъ огромната скала и го хвърлилъ съ такава сила върху великана Рипа, че този само изохкалъ и се сгромолясалъ на земята

„Отначало нахалниятъ дълго се мжчилъ да се измъкне изподъ камъка, и да скочи на крака; но голѣмиятъ камъкъ налѣгалъ гърдитѣ му съ своята тяжестъ и скоро неговото дишане спрѣло за винаги . . .

„На сжщото това мѣсто, дето Рипа падналъ на